

Arrest

nr. 313 032 van 16 september 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. LYS
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 november 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 oktober 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juni 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. DEKERF loco advocaat M. LYS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn van het dorp Zaimani in het district Jalrez, provincie Maidan Wardak. U bent Tadzjiek van origine en achttien jaar oud. U ging in Afghanistan sporadisch naar school, afhankelijk van de veiligheidssituatie in uw regio. Omdat u amper naar school kon gaan en er niets leerde, begon u – toen u veertien of vijftien jaar oud was – naar de madrassa van Zeywalat te gaan. U had de wens om qari te worden.

Twee tot vier maanden nadat u naar de madrassa begon te gaan, sprak qari Shams u aan om wapens te vervoeren voor de taliban. De qari ging regelmatig naar een hatam ceremonie in het dorp waar het Heilige Boek werd voorgelezen. De qari nam u mee naar deze ceremonie, vroeg aan u en de andere leerlingen om wapens te vervoeren en deze dan naar een bepaalde plaats te brengen. De plaats waar u dit naar toe moest brengen, wisselde regelmatig. Qari Shams stelde dat dit tot uw lessenspakket behoorde en liet u geen keuze, waardoor u inging op zijn vraag. U heeft dit enige tijd gedaan zonder dat uw ouders hiervan op de hoogte waren. Twintig dagen voor uw vertrek bracht M.N. (...), een strijder van qari Shams, uw vader op de hoogte

van uw taken voor de taliban. Uw vader lichtte u niet in, liet niet blijken dat hij op de hoogte was en liet u verder naar de madrassa gaan. In tussentijd regelde uw vader echter uw vertrek omdat uw leven in gevaar was.

U verliet Afghanistan in de zomer van 2020. U reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Bulgarije, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk naar België, waar u na een reis van drie tot drieënhalve maanden aankwam op 25 oktober 2020. Op 28 oktober 2020 diende u uw verzoek om internationale bescherming in.

Anderhalve maand tot twee maanden na uw vertrek kwam u via uw moeder te weten dat de taliban twee dagen na uw vertrek bij uw thuis langs zijn geweest op zoek naar u. Een week later kwamen de taliban terug en beschuldigden ze u van wapens te hebben gestolen. Ze eisten hun wapens of u. Een week later kwamen de taliban een derde keer langs. Omdat uw familie hen geen wapens kon geven, sloegen ze uw vader en namen ze hem mee. Uw vader werd in de gevangenis geplaatst. Uw oom ging naar de dorpsoudsten, die samen met hem bij de taliban ging. De taliban kon uw vader echter niet zomaar vrijlaten. Ze eisten dat uw familie u zouden overhandigen of dat uw familie 500 000 roepies zou betalen in ruil voor de 'gestolen' wapens. Uw oom verkocht daarop de boomgaard van uw vader en overhandigde de 300 000 roepies die hij hiervoor kreeg aan de taliban. Uw vader werd vrijgelaten met de bedoeling om de overige 200 000 roepies nog te betalen. Omdat uw vader het resterende bedrag niet kon ophoesten, besloot hij naar Kabul te vluchten. Sindsdien leeft uw vader daar ondergedoken. Sinds de machtsovername van de taliban heeft u niets meer van uw vader gehoord. Een maand geleden vernam u dat uw broer S. (...) door de taliban werd meegenomen en gevangen genomen toen de taliban in het hele land huiszoeken hebben uitgevoerd. Uw broer werd gefolterd en overleed vervolgens.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood of gefolterd te worden door de taliban, zoals ze met uw broer hebben gedaan.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u een kopie van de taskara van uw vader neer en een attest van uw psycholoog waarin gesteld wordt dat u zich depressief en eenzaam voelt zo ver van uw familie en waarin uw problemen in Afghanistan worden beschreven.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als toenmalige niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; vond uw persoonlijk onderhoud plaats in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst. Op 2 juni 2022 werd de voogdij over u van rechtswege beëindigd. Bijgevolg is het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, momenteel niet meer op u van toepassing.

Aangaande het psychologisch attest van 30 mei 2022 waarin wordt gesteld dat u opgevolgd wordt door een psycholoog, er gewezen wordt op uw kwetsbare psychische toestand en er gewag wordt gemaakt van een depressie met grote droefheid en een verlies van interesse en het gevoel dat anderen niet het noodzakelijke kunnen doen om u af te leiden, dient te worden aangestipt dat er geen aanbevelingen worden gedaan naar het persoonlijk onderhoud toe. Evenmin wordt gesteld dat uw psychologische staat een impact zou hebben op uw vermogen om aan de asielprocedure deel te nemen. Uit het verloop van het persoonlijk onderhoud blijkt dit evenmin. Aan het einde van het persoonlijk onderhoud maakte u duidelijk naar de psycholoog te zijn gestapt omdat u veel stress had, maar stelde u wel de tolk en de vragen goed begrepen te hebben (notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 19/05/2022, CGVS, p. 22, p. 23). Hoewel uw voogd aankaartte dat er een psychologisch rapport ter beschikking stond, werd er verder niet aangegeven dat uw psychologische staat een impact had op uw vermogen om aan het onderhoud deel te nemen (CGVS, p. 22). Uit niets in de weergave van het persoonlijk onderhoud blijkt dat u niet in staat was om op adequate wijze uw asielmotieven uiteen te zetten.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient te worden aangestipt dat er ernstige vraagtekens kunnen worden geplaatst bij uw bewering dat u naar de madrassa ging en daar wapens diende te vervoeren voor de taliban omdat uw verklaringen hierover vaag en oppervlakkig zijn.

U blijft vaag wanneer u gevraagd wordt om uw beweegredenen om school te willen lopen in de madrassa uit de doeken te doen. U kaart aan gestart te zijn met de madrassa om qari te worden (CGVS, p. 7). U vervolgens gevraagd wanneer u tot dit besluit bent gekomen, stelt u dat u dit pas besloot in het jaar dat u naar de madrassa ging (CGVS, p. 7). Aangemoedigd om uw persoonlijke redenen te duiden waarom u qari wenste te worden, stelt u het gebed te willen leiden. Vervolgens gevraagd of u hiertoe een bepaalde reden had, repliceert u louter geïnteresseerd te zijn zonder dit verder te duiden (CGVS, p. 8). U zei voorts dat uw ouders geen enkele reactie hadden op uw wens om qari te worden (CGVS, p. 7). Het is hoogst opmerkelijk dat uw ouders hier geen enkele reactie op zouden hebben gegeven. Er mag in de Afghaanse overlevingscultuur immers verwacht worden dat uw ouders een plan zouden hebben voor uw toekomst aangezien u hun oudste zoon bent. Uw slaagt er dan ook geenszins in om uw ambitie om qari te worden en hiervoor met de madrassa gestart te zijn aannemelijk te maken. Dit gegeven zet de geloofwaardigheid van uw problemen met de taliban reeds danig op de helling daar u de start van uw vervolgingsfeiten in de madrassa situeerde.

Verder was u inconsistent over de duur dat u wapens vervoerde voor de taliban. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) had u aangegeven dat u gedurende een jaar lang wapens en munitie van het ene dorp naar het andere bracht in opdracht van de taliban (vragenlijst CGVS d.d. 25/03/2021, vraag 3.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS zei u echter dat u deze taken vijf maanden uitvoerde (CGVS, p. 15). Deze opmerkelijke inconsistentie in uw verklaringen doet sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze activiteiten.

Wat betreft uw verklaringen dat qari Shams een groep van twintig tot vijftientwintig personen zou hebben aangesproken, u en de andere jongeren geen keuze liet, jullie gebruikte omdat jullie nog jong waren en u op dat moment drie tot vier maanden naar de madrassa ging (CGVS, p. 13, 14, 15), dient er op gewezen te worden dat deze voorstelling dat qari Shams een aantal jongeren zou aanspreken voor het vervoeren van de wapens van de taliban, de nodige vraagtekens oproept. Zo is het weinig plausibel dat qari Shams alle jongeren in de klas verantwoordelijk stelde om onder andere Kalasjnikovs en PK-machinegeweren te vervoeren (CGVS, p. 15) en deze - soms onbewaakt - achter te laten op een bepaalde plaats zonder iemand te zien die u stond op te wachten (CGVS, p. 15). Hierbij dient te worden opgemerkt dat uw voorstelling als zijnde dat qari Shams een volledige klasgroep zou hebben verplicht om de wapens te vervoeren, niet strookt met de beschikbare informatie in het administratief dossier (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf en de EUAA Country Guidance van april 2022). Daaruit blijkt immers dat de taliban doorgaans over voldoende vrijwilligers beschikt en ze hierbij beroep doen op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen. Er kan dan ook worden aangenomen dat qari Shams over voldoende betrouwbare personen zou beschikken, waardoor hij deze niet onbelangrijke taak niet zou moeten laten uitvoeren door enkele jongens uit zijn lessen onder dwang. Dergelijke werkwijze van de taliban klemmt des te meer met de door u geschetste context dat de taliban de Tadzjiekken haten, ze u als kafirs of ongelovigen zien, uw gezin geen banden had met de taliban en Tadzjiekken niet aanzien worden als pro groepering (CGVS, p. 15, 21). Dat u – een Tadzjiek zonder enige band met de taliban – dan ook als jongere vertrouwd werd met een dergelijke zware verantwoordelijkheid, overtuigt geenszins. Bovendien kwam u over qari Shams, niet verder dan te stellen dat hij van Zeywalat afkomstig was, altijd bij de taliban is geweest en een leider was bij de taliban. U wist echter niet of hij naast lesgeven nog andere taken uitvoerde bij de taliban (CGVS, p. 10, 16). Aangezien u gedurende ongeveer een jaar les kreeg van qari Shams en in opdracht van hem taken uitvoerde voor de taliban mag verwacht worden dat u enigszins op de hoogte zou zijn van zijn concrete activiteiten in de regio en van de personen van de taliban met wie hij zich omringde, quod non in casu. Naast Shams kon u echter slechts één talibanlid opnoemen die actief was in uw regio ten tijde van uw problemen (CGVS, p. 10). Dat u voor de rest geen enkel actief talibanlid kon opnoemen omdat ze van andere provincies afkomstig waren, is onmogelijk in overeenstemming te brengen met uw bewering dat u gedurende een jaar of gedurende vijf maanden wapens vervoerde voor de taliban (CGVS, p. 10).

Bovenstaande vaststellingen nopen er toe te besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht dat u zou gedwongen zijn door qari Shams om wapens te vervoeren voor de taliban, hetgeen de geloofwaardigheid van uw verdere problemen met de taliban verder ondermijnt aangezien deze hieruit voortvloeien. Ook uw verklaringen over deze vervolgingsfeiten op zich overtuigden evenwel op geen enkel punt.

Zo kan er niet worden ingezien waarom M.N. (...), een strijder van qari Shams, uw vader zou inlichten over het gegeven dat u wapens vervoerde voor de taliban (CGVS, p. 15). Daar uw familie gelet op hun Tadzjiekse origine geen banden had met de taliban en uw vader volgens u tegen de taliban was (CGVS, p. 15), is het weinig plausibel dat M.N. (...) uw vader zo expliciet zou hebben aangesproken over uw activiteiten voor de taliban (CGVS, p. 15). U hierop gewezen, repliceert u niet bij het gesprek te zijn geweest, maar dat M.N. (...) moet hebben gedacht dat u of uw familie voorstander van de taliban was geworden (CGVS, p. 17). Nochtans stelt u dat de taliban misbruik van jullie maakten omwille van uw jeugdige leeftijd en u hierdoor nog niet kon begrijpen wat u deed (CGVS, p. 17), waardoor het een raadsel is waarom M.N. (...) uw vader zou hebben ingelicht. Op die manier liet hij de kans immers schoon aan uw vader om u in veiligheid te brengen of u te doen stoppen met uw activiteiten voor de taliban. Indien de taliban u daadwerkelijk gebruikten, kan dan ook worden verwacht dat ze voorzichtiger omgingen met het inlichten van buitenstaanders over jullie activiteiten..

De reactie van uw vader nadat hij op de hoogte werd gesteld door M.N. (...) aangaande uw betrokkenheid bij de taliban, overtuigde evenmin. Uw vader liet u niet blijken dat hij op de hoogte werd gesteld van uw activiteiten voor de taliban en liet u verder naar de madrassa gaan (CGVS, p. 17). Gedurende de twintig dagen dat u nog in Afghanistan was, heeft uw vader verder niets ondernomen en liep alles – naar uw mening – normaal. Vanuit het standpunt van uw vader, die tegen de taliban was (CGVS, p. 15) is het geheel onbegrijpelijk dat hij u nog naar de madrassa liet gaan nadat hij op de hoogte werd gebracht van het feit dat u door de taliban gedwongen werd om dergelijke gevaarlijke activiteiten uit te voeren. Evenmin zou uw vader de dorpsoudsten hebben ingelicht over uw situatie (CGVS, p. 17). Er mag nochtans verwacht worden dat uw vader de nodige stappen zou ondernemen om u direct in veiligheid te brengen, met u zou overleggen omtrent mogelijke oplossingen of maatregelen die u zelf kon treffen om veilig(er) te blijven, en op zijn minst een manier zou vinden om u deze gevaarlijke activiteiten te doen stopzetten. Uw bewering dat hij van niets gebarde en u nog naar de madrassa liet gaan, kan dan ook niet in overeenstemming worden gebracht met de ernst van uw verklaringen.

Dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen omtrent uw persoonlijke problemen met de taliban blijkt verder nog uit het gegeven dat u geen begin van informatie kan verschaffen over het lot van de overige jongens die samen met u wapens hebben vervoerd, noch weet u of deze jongens dezelfde beschuldigingen kregen (CGVS, p. 16, 22). Evenmin heeft uw familie iets vernomen van deze jongens (CGVS, p. 22). U vergoelijkt uw gebrekkige kennis door te stellen dat u geen contact met hen heeft en u uiteindelijk vertrokken bent uit Afghanistan (CGVS, p. 16, 22). Ofschoon rekening dient te worden gehouden met uw jeugdige leeftijd ten tijde van uw activiteiten voor de taliban en de hierop volgende gebeurtenissen, moet benadrukt worden dat uw activiteiten voor de taliban uiteindelijk de rechtstreekse aanleiding vormden voor uw vertrek uit uw land van herkomst, waardoor op zijn minst mag verwacht worden dat u zich enigszins zou informeren omtrent personen met gelijkaardige problemen. Deze informatie zou uw familie bovendien kunnen gebruiken om hun eigen veiligheidsrisico correct in te kunnen schatten. Dat u dit niet gedaan heeft, ondermijnt de geloofwaardigheid van de door u geschetste asielmotieven verder.

Uw verklaringen over de vervolgingsfeiten die plaatsvonden na uw vertrek uit Afghanistan waren ook dermate vaag en onwaarschijnlijk dat ze alle overtuigingskracht missen. Zo kon u aangaande de arrestatie van uw vader door de taliban niet eens zeggen hoelang hij gevangen gehouden werd (CGVS, p. 18). Wat betreft het gesprek tussen uw oom, de dorpsoudsten en de taliban kan u geen informatie geven over de inhoud van het gesprek en stelt u louter dat ze daar waren om over uw papa te spreken en de taliban niet geluisterd hebben (CGVS, p. 18). Of er naast qari Shams nog andere talibanleden aanwezig waren bij het gesprek, weet u niet (CGVS, p. 18).

Uw oom betaalde 300.000 van de gevraagde 500.000 roepies maar welke afspraken er gemaakt werden omtrent de uitbetaling van het resterende bedrag, kan u niet zeggen (CGVS, p. 19). Evenmin kan u duiden wanneer uw vader na zijn vrijlating naar Kabul is getrokken om daar onder te duiken (CGVS, p. 19). Voorts kan u geen soelaas bieden over de plaats in Kabul waar hij ondergedoken leefde. U weet immers niet waar of in welke regio van Kabul uw vader zich verschuilde, noch zou u hierover hebben gesproken toen jullie voor zijn verdwijning telefonisch contact hadden (CGVS, p. 19). Daarenboven is het frappant dat uw vader is weggevlucht en de rest van het gezin in uw dorp achterliet (CGVS, p. 17). U stelt dat het leven in de hoofdstad duur was, uw familie dit niet kon betalen en uw familie in die periode niet werd lastiggevallen door de taliban (CGVS, p. 19). Er kan echter niet worden ingezien waarom uw vader de rest van uw gezinsleden achterliet terwijl jullie nog 200.000 van de 500.000 gevraagde roepies verschuldigd waren aan de taliban (CGVS, p. 12, 18), noch waarom jullie de laatste boomgaard niet hadden verkocht om de schuld van uw familie bij de taliban af te lossen en het volledige gezin in veiligheid te stellen, ten einde problemen met de taliban te vermijden of op te lossen (CGVS, p. 20). Uw vader nam ook in de periode van zijn verblijf in Kabul geen maatregelen om de rest van het gezin te beschermen (CGVS, p. 19). U hierop gewezen, stelt u dat de taliban enkel problemen hadden met u en uw vader (CGVS, p. 20). Dit kan echter niet worden gevolgd daar uit uw verklaringen blijkt dat de taliban ook in de periode van het verblijf van uw vader in Kabul bij jullie thuis zijn langs geweest en uw oom tevens betrokken was gelet op zijn aanwezigheid bij het gesprek met de taliban en het uitbetalen van een geldsom om uw vader vrij te krijgen (CGVS, p. 18). U beweert verder dat uw oom niet meer benaderd zou zijn geweest door de taliban om het resterende bedrag te voldoen (CGVS, p. 21). Uw uitleg dat hij niets te maken had met uw problemen, kan niet worden gevolgd, daar u verklaarde dat uw oom in gesprek ging met de taliban en 300 000 roepies heeft overgemaakt aan de taliban in ruil voor de vrijheid van uw vader (CGVS, p. 22). Hoewel de taliban niets hebben gezegd tegen de rest van het gezin na de vlucht van uw vader, zouden ze toch gepasseerd zijn, waarbij u overigens niet kan duiden hoe vaak de taliban dan aan het huis stonden (CGVS, p. 20). De passieve houding van uw familie ondermijnt verder de ernst van uw vermeende vrees. Dat uw vader enkel u heeft weggestuurd, alleen onderdook in Kabul en geen veiliger onderkomen zou hebben gezocht voor de rest van zijn gezin terwijl hiertoe nog middelen konden worden ingezet, is dan ook zeer weinig plausibel in de door u geschetste context.

Ook wat betreft de dood van uw broer komt u niet verder dan vage verklaringen. U weet immers niet naar waar uw broer werd meegenomen, noch welke verwondingen hij had opgelopen nadat hij gefolterd werd (CGVS, p. 21). U vergoelijkt uw gebrekkige kennis door te stellen dat u slechts een maand voor uw persoonlijk onderhoud hiervan op de hoogte werd gebracht (CGVS, p. 13). Dat u er niet in slaagt om een zekere basiskennis aan de dag te leggen aangaande de arrestatie van uw vader en de dood van uw broer S.

(...), plaatst uw algehele geloofwaardigheid verder op de helling. Tot slot kan nog worden aangestipt dat u geen enkel begin van bewijs neerlegt om het overlijden van uw broer aan te tonen. Dat u – gelet op uw jeugdige leeftijd, alsook omwille van het feit dat de meeste van deze gebeurtenissen zich na uw vertrek afspeelden – niet over alle details beschikt en uw familie u niet alle details wilt meegeven, kan worden aangenomen, doch dat u een aantal concrete elementen aangaande de arrestatie van uw vader, het overlijden van uw broer en de verdere problemen van uw gezin met de taliban niet kan weergeven, plaatst uw voorgehouden vrees op de helling. Ook hier moet gewezen worden op de houding van uw familie. Uw familie heeft immers niets ondernomen na de dood van uw broer, noch heeft uw familie trachten te achterhalen wat er met uw vader is gebeurd sinds er na de machtsovername door de taliban geen nieuws meer van hem is (CGVS, p. 20, 21). Deze houding ondermijnt andermaal de ernst van uw vermeende vrees.

Gelet op wat voorafgaat, kan er geen geloof worden gehecht aan uw persoonlijke problemen met de taliban. Uw voogd en advocaat stellen dat een louter verblijf in België voldoende is voor het risico op verwestersing (CGVS, p. 22). Hierbij verwijzen ze naar uw leven zoals andere jongeren in België, die geen baard hebben, luisteren naar muziek van hier en meisjes ontmoeten, alsook het OSAR-verslag van maart 2021, het Nansen verslag van oktober 2021 en het onderzoek van Friederike Stahlmann, waarover uw advocate aangeeft dat migratie naar Europa door de taliban als een daad van politiek verzet wordt gezien en mannen het risico lopen om te worden beschuldigd van immorele gedragingen (CGVS, p. 22 – 23). U verwijst tevens naar het feit dat de mensen in Afghanistan op de luchthaven zouden zien dat u terugkeert uit het buitenland (CGVS, p. 23). Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan echter niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestersing, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Er moet vooreerst op gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen (bijvoorbeeld kledij, sociale omgang, ...) gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. In dit verband kan nog worden opgemerkt dat het recht op vrije

meningsuiting en het recht op de eerbiediging van het privéleven niet absoluut zijn. Bepaalde aanpassingen aan heersende culturele normen en waarden zijn onoverkomelijk en u toont niet aan dat er fundamentele rechten zouden worden geschonden bij een terugkeer naar Afghanistan en aanpassing aan de aldaar geldende normen en waarden. Waar uw voogd en advocate verwijzen naar risico's op verwestering, uw langdurig verblijf in Europa en uw leven zoals andere jongeren in België, hiermee doelend op het luisteren naar muziek, het hebben van geen baard, het ontmoeten van meisjes, het hebben van een ander accent, kledij, gedrag of gebaar (CGVS, p. 22 – 23) moet worden vastgesteld dat deze niet als fundamentele rechten kunnen worden beschouwd waarvan een beknutting of inperking tot onmenselijke behandeling zou kunnen leiden. Zelf werpt u deze elementen overigens geheel niet op, ondanks het feit dat u meermaals de kans geboden werd om zaken toe te voegen (CGVS, p. 13, p. 22). U stelt louter tevreden te zijn in België, hier naar school te kunnen gaan en hier goed behandeld te worden (CGVS, p. 23). Er werd dan ook niet aangetoond dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker

aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst. De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, §28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge

drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een ‘emergency’ of ‘catastrophic’ situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg

of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

De door u neergelegde documenten vermogen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin om te buigen. De taskara van uw vader bevestigt hoogstens zijn identiteit en nationaliteit, maar zegt niets over uw asielmotieven. Wat betreft het psychologisch attest dat u neerlegt moet worden opgemerkt dat voor zover er melding wordt gemaakt van uw problemen in Afghanistan het aan een psycholoog de nodige expertise ontbreekt om een beoordeling te kunnen maken van de geloofwaardigheid van dergelijke problemen, die redelijkerwijs louter gebaseerd zijn op uw eigen verklaringen, waardoor dit stuk wat dit betreft geen enkele bewijswaarde heeft.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in een enig middel op de schending van:

“- artikel 1 van de Vluchtelingenconventie van 1951 ondertekend te Genève;

- artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 Vreemdelingenwet;

- artikel 3 EVRM;

- artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;

- het zorgvuldigheidsbeginsel (noodzakelijkheid alle elementen van het dossier in aanmerking te nemen, het dossier op een voorzichtige wijze te behandelen en de beslissing op een nauwkeurige wijze voor te bereiden en op pertinente informatie te doen berusten);

- de beoordelingsfout”.

Vervolgens voert verzoeker aan dat er ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing en het indienen van het verzoekschrift een gebrek was aan actuele, accurate, duidelijke, complete, evenwichtige, gedetailleerde, betrouwbare, objectieve en zorgvuldig verkregen landeninformatie over de huidige situatie in Afghanistan. Verzoeker verwijst in dit kader naar en citeert onder meer uit een bijdrage van UNHCR van februari 2022 en verwijt verweerder dat het advies van UNHCR niet wordt gevolgd. Eveneens wijst verzoeker in dit kader op en citeert hij uit informatie van EUAA en Nansen en uit zijn kritiek op de informatie zoals gehanteerd door verweerder.

Aangaande zijn vluchtrelaas, voert verzoeker vervolgens aan:

“Verzoeker wenst in dat verband vooreerst op te merken dat hij volhardt in zijn verklaringen over zijn vluchtrelaas en de vervolgingsvrees waarvoor hij zijn land van herkomst heeft ontvlucht. Verzoeker merkt op dat de beoordeling van zijn verklaringen op te subjectieve wijze heeft plaatsgevonden, zonder dat verwerende partij, in tegenstelling tot wat het in de bestreden beslissing stelt, voldoende rekening heeft gehouden met de jeugdige leeftijd van verzoeker op het moment van de gebeurtenissen die aanleiding gaven tot zijn vertrek en op het moment van zijn vertrek zelf.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt namelijk op geen enkele manier dat verwerende partij hier voldoende rekening mee heeft gehouden bij de beoordeling van zijn verklaringen op zich.

De (geloofwaardigheids)beoordeling van verwerende partij dient echter sterk genuanceerd te worden in het licht van verzoekers verklaringen, de algemene en specifieke socio-culturele Afghaanse context en uiteraard ook van zijn leeftijd, zowel op het moment van vertrek als op het moment van zijn aankomst in België en zijn persoonlijk onderhoud. Er dient aan herinnerd te worden dat verzoeker slechts 16 jaar oud was op het moment van vertrek uit Afghanistan.

Verzoeker meent dat verwerende partij de lat te hoog heeft gelegd en verwachtingen heeft gecreëerd met betrekking tot de bewijslast, waaraan verzoeker omwille van zijn profiel en jonge leeftijd niet aan kan voldoen, waardoor het geen onderzoek conform artikel 48/6, §5 Vreemdelingenwet heeft gevoerd.”

Verzoeker voert voorts aan dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan riskeert te worden geviséerd of vervolgd omwille van een (toegeschreven) vorm van verwestering. Verzoeker doet in dit kader vooreerst een algemeen, theoretisch betoog omtrent de wijze waarop (gepercipieerde) verwestering moet worden aangetoond en beoordeeld. Daarbij wijst hij op rechtspraak van de Raad en leidt hij hieruit een aantal criteria af om verwestering te meten. Verzoeker stelt dat aangenomen kan worden *“dat verzoeker zich bepaalde fundamentele westerse normen en waarden heeft eigengemaakt omdat kan vastgesteld worden dat hij, omwille van zijn langdurige, onafgebroken verblijf buiten Afghanistan en in België, tijdens zijn vormende jaren, geconfronteerd geweest is met een samenleving die gestoeld is op concrete liberale, vrije, democratische, Westerse en ethische waarden, principes en gedragsregels, zoals (individuele) vrijheid, gelijkheid en respect, maar ook verdraagzaamheid, zelfbeschikking en diversiteit en dat in een pluralistische, multiculturele, multireligieuze en multilinguïstische maatschappelijke context.”*

Tevens maakt verzoeker gewag van een door hem ontdekte verdraagzaamheid, van zijn recht op zelfbeschikking en van zijn recht op vrijheid en geeft hij aan dat zijn geestesgesteldheid in het huidige Afghanistan ondenkbaar is. Verzoeker vervolgt:

“Van alle normen en waarden, meent verzoeker dat het van doorslaggevend belang is dat hij zich in bovengeschetste Westerse context bepaalde principes zoals individuele vrijheid, gelijkheid, respect, zelfbeschikking en verdraagzaamheid heeft eigengemaakt. Het ontdekken, uitdragen en aanvaarden van dergelijke normen en waarden, ten aanzien van alle actoren die deel uitmaken van onze Europees-Westerse samenleving, betekent in de huidige Afghaanse maatschappelijke context per definitie dat men zich bepaalde fundamentele ‘westerse’ normen en waarden heeft eigengemaakt en een ‘verwesterd gedrag’ heeft

aangemeten, dat bijzonder belangrijk is om zijn identiteit en morele integriteit te behouden – nogmaals, rekening houdende met de jonge leeftijd en het langdurige verblijf buiten Afghanistan tijdens de vormende jaren.

Meer dan te verwachten dat de verzoeker heel concreet en specifiek zou moeten kunnen aangeven wat, hoe en in welke mate hij 'veranderd' is omwille van zijn verblijf in het westen, moet er van verwerende partij net verwacht worden dat zij uit eigen beweging een onderzoek voert naar het concrete leven van een Afghaanse verzoeker in België, om uit te kunnen maken of hij in die mate 'verwesterd' is dat hij niet zonder risico zou kunnen terugkeren. Men moet in dat geval uitgaan van het principe dat een verzoeker die in het westen aankomt eerst verrast zal zijn door deze maatschappij, maar na verloop van tijd nieuwe, voor hem tot nu toe onbekende normen en waarden, zoals hierboven omschreven, zal ontdekken. Dit geldt des te meer indien hij hier gedurende lange, onafgebroken tijd, eventueel gedeeltelijk als minderjarige, tijdens zijn vormende jaren verbleven heeft.

In welke mate dit dan het geval is in hoofde van verzoeker, dient onderzocht te worden rekening houdend met zijn jonge leeftijd, de duur van zijn verblijf buiten Afghanistan en in België, de vormende jaren, hoe uiting werd gegeven aan het sociaal leven en of verzoeker naar school is gegaan, waarvan mag uitgegaan worden dat dit hier een nog grotere invloed op gehad zal hebben, etc. om hieruit te kunnen besluiten dat hij inderdaad bepaalde normen en waarden geïnternaliseerd heeft en hierdoor al dan niet als 'verwesterd' beschouwd moet worden cf. de rechtspraak van Uw Raad."

Verzoeker wijst erop dat vooral Afghanen die op jonge leeftijd naar Europa zijn gekomen gevoelig zijn voor gedragswijzigingen en geeft aan dat hoe langer men in het buitenland is geweest, hoe moeilijker het zal zijn om zich opnieuw aan te passen.

"Wat de individuele beoordeling betreft, stelt verwerende partij hierover enkel dat verzoeker geen concrete elementen aangebracht heeft waaruit blijkt dat hij in geval van terugkeer vervolging zou moeten vrezen.

Verwerende partij meent dat het langdurig verblijf in Europa van verzoeker en zijn leven zoals andere jongeren in België, hiermee doelend op het luisteren naar muziek, het hebben van geen baard, het ontmoeten van meisjes, het hebben van een ander accent, kledij, gedrag of 'gebaar' niet als fundamentele rechten kunnen worden beschouwd waarvan een beknutting of inperking tot onmenselijke behandeling zou kunnen leiden. Op basis van welke informatie het deze conclusie besluit in het licht van de huidige omstandigheden blijkt geenszins uit het administratief dossier, noch blijkt uit deze beoordeling dat verwerende partij ook daadwerkelijk onderzocht heeft of er sprake kan zijn van verwestering, zoals hierboven omschreven, in hoofde van verzoeker, noch heeft het verzoeker de kans geboden hier verdere toelichting bij te geven.

Verwerende partij heeft dus op geen enkele manier onderzocht of er concrete, individuele elementen in hoofde van verzoeker wijzen op een eventuele mate aan verwestering. Van verzoeker kan evenmin verwacht worden dat hij dit zelf zou moeten invoeren, gelet op de gewijzigde context en de omstandigheden in Afghanistan die maken dat een onderzoek cf. artikel 48/6, §5 Vreemdelingenwet met alle relevante feiten en elementen rekening moet houden. Ook was verwerende partij op het moment van het persoonlijk onderhoud al op de hoogte van het arrest van Uw Raad van 31 maart 2022 met arrestnummer 270.813, waardoor het op behoorlijke wijze de risico's op vervolging of het lijden van ernstige schade tegen deze achtergrond had moeten onderzoeken, quod non in casu. Verzoeker, die zelf een risico formuleerde omwille van zijn verblijf in Europa, aan het eind van het persoonlijk onderhoud, kan niet verweten worden dit zelf niet verder ingeroepen te hebben, daar het aan verwerende partij was om dit behoorlijk te onderzoeken.

Van verzoeker mag en kan evenmin verwacht worden dat dit element pas voor het eerst in de beroepsprocedure wordt beoordeeld, waardoor de bestreden beslissing minstens vernietigd moet worden opdat hier verder onderzoek naar gevoerd kan worden indien Uw Raad het noodzakelijk acht.

Niettemin kan er los daarvan vastgesteld worden dat er een bepaald aantal risicobepalende elementen in hoofde van verzoeker aanwezig zijn die maken dat er wel degelijk aangenomen kan worden dat hij omwille van zijn langdurige verblijf in België niet meer in staat zal zijn om in geval van terugkeer naar Afghanistan 'het spel' te spelen en zich dus niet meer conform de strenge islamitische geloofsleer zal kunnen of willen gedragen.

Ten eerste moet er in dit verband rekening gehouden worden met het feit dat het niet betwist is dat verzoeker Afghanistan al meer dan twee jaar geleden verlaten heeft en intussen al sinds meer dan twee jaar onafgebroken in België verblijft. Dit betekent niet alleen een redelijkerwijze te verwachten zekere aanpassing aan en integratie in de Belgische samenleving, maar ook het ontbreken van enige recente ervaring met de traditionele, uiterst conservatief-religieuze islamistische geloofsinterpretatie, gedragsregels en voorschriften die door de Taliban worden opgelegd in het huidige Afghanistan.

Ten tweede moet er eveneens met zijn jonge leeftijd rekening gehouden worden. Hoewel verzoeker intussen recent meerderjarig is geworden, is hij in ieder geval op amper 16-jarige leeftijd uit Afghanistan vertrokken en is hij als niet-begeleide minderjarige in België toegekomen. Verzoeker is dus tijdens zijn vormende jaren uit Afghanistan vertrokken en heeft gedurende deze vormende jaren steeds in België verbleven, waar hij zich verder ontwikkeld en aangepast heeft aan de Westerse, Europese en Belgische manier van leven. In ieder geval hebben verzoeker zijn vormende jaren zich dus buiten Afghanistan afgespeeld, waarvan een significant groot deel (van 16 tot 18 jaar) in België.

Gelet op dit parcours moeten de hierboven aangehaalde elementen, in samenhang met elkaar, als voldoende beschouwd worden om een reële verwestering in hoofde van verzoeker aan te tonen, waaruit besloten kan worden dat hij als gevolg hiervan een risico loopt in geval van terugkeer naar Afghanistan.

Naast de criteria die verband houden met de leeftijd, duur van afwezigheid uit Afghanistan, de vraag waar men de vormende jaren heeft doorgebracht en een concrete mate van verwestering, heeft Uw Raad ook aandacht gehad voor de regio van herkomst in Afghanistan (in de zaken met arrestnummers 278.653 en 278.700 betrof het respectievelijk Nangarhar en Baghlan), het eventuele bestaan van een familiaal netwerk in Afghanistan bij terugkeer en het behoren tot een minderheidsgroep.

In dit geval moet opgemerkt worden dat niet betwist wordt dat verzoeker als Tadzjiek tot een minderheidsgroep behoort in Afghanistan, wat verwerende partij geenszins betwist. Zijn etnische minderheidsafkomst als Tadzjiek moet cumulatief met het voorgaande beoordeeld worden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat verzoeker in deze omstandigheden aan vervolging blootgesteld zal worden, moet in ieder geval eveneens rekening gehouden worden met verschillende andere omstandigheden die van invloed zijn op dat risico, zoals de EUAA Country Guidance van april 2022 dit stelt, waaronder niet alleen het gewijzigde gedrag, maar ook de regio van herkomst – met een nadruk op plattelandsgebieden en eventuele lokale verschillen in de toepassing van Taliban-regels –, een conservatieve omgeving, de leeftijd – ook EUAA benadrukt dat het voor kinderen van een bepaalde leeftijd moeilijker kan zijn om zich (opnieuw) aan te passen aan de strikte sociale regels in Afghanistan –, de duur van het verblijf in het Westen en de zichtbaarheid van de persoon in kwestie (p. 81).

In hoofde van verzoeker kan er dus, in tegenstelling tot wat verwerende partij meent, geconcludeerd worden dat er sprake is van verschillende risicobepalende omstandigheden die, samen met de eerder aan bod gekomen elementen, bij de beoordeling van het specifieke risico in concreto betrokken moeten worden.

Gelet op al deze elementen en risicobepalende omstandigheden, die cumulatief en in relatie met elkaar beoordeeld moeten worden, moet er dan ook worden besloten dat in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen omwille van een (toegedichte) politieke overtuiging in geval van terugkeer naar Afghanistan, in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet.”

Verzoeker stelt vervolgens dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan risico loopt omwille van een toegeschreven vorm van verwestering als gevolg van een verblijf in en terugkeer vanuit Europa.

Daarbij doet verzoeker opnieuw gelden, aan de hand van rechtspraak van de Raad en algemene informatie, dat er een gebrek zou zijn aan voldoende actuele, accurate, volledige en gedetailleerde informatie over de risico's verbonden aan een verblijf in en een terugkeer vanuit Europa. Tevens uit verzoeker in dit kader andermaal kritiek op de door verweerder gehanteerde landeninformatie. Eveneens uit hij daarbij kritiek op rechtspraak die de Raad in het verleden velde (verzoekschrift, p.13-18). Verder formuleert verzoeker een aantal vragen waarop er volgens hem geen antwoord te vinden is in de beschikbare informatie over de huidige situatie in Afghanistan.

Voorts tracht verzoeker aan te tonen, aan de hand van “Historische informatie” over de wijze waarop de Taliban en de Afghaanse samenleving omgingen met terugkerende asielzoekers uit het Westen en aan de hand van recentere informatie, dat er een gegronde vervolgingsvrees en een reëel risico op het lijden van ernstige schade zijn voor personen die terugkeren vanuit het Westen en die als verwesterd worden gepercipieerd (verzoekschrift, p.19-25). Aan de hand hiervan, geeft verzoeker aan:

“Hoewel verder en grondiger onderzoek zich opdringt om te weten in welke mate discriminatie en stigmatisering van Afghanen die uit het Westen terugkeren, onder het huidige Talibanbewind, kan leiden tot foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, kan ook wat dat betreft louter op basis van de eerder beschikbare informatie vastgesteld worden dat verzoeker actueel niettemin een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) Vreemdelingenwet.”

Verder voert verzoeker aan dat ook de huidige, beperkt beschikbare landeninformatie wijst op een gegronde vervolgingsvrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Verzoeker wijst in dit kader op en citeert uit algemene landeninformatie. Hij voert aan:

“Gelet op de uitgebreide en gedetailleerde informatie vóór het huidige regime en de beperkt beschikbare informatie over het huidige, extreem conservatief-religieuze bewind sinds de machtsovername, kan dus redelijkerwijs besloten worden dat er na een toekomstgerichte beoordeling, actueel nog steeds een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in hoofde van verzoeker kan aangenomen worden.”

Verzoeker stelt verder dat er een onderzoek moet geschieden naar de sociaaleconomische situatie in Afghanistan in toepassing van artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet). Daarbij wijst hij en uit hij kritiek op rechtspraak die de Raad in het verleden velde en geeft hij aan dat hij van mening is “dat er in casu wel degelijk sprake kan zijn van een overwegende toerekenbaarheid van onrechtmatige handelingen aan een hiervoor aansprakelijke niet-erkende de facto regering, waarvan haar leden als terroristen beschouwd worden en het voorwerp uitmaken van internationale sanctieregimes”. Vervolgens tracht verzoeker aan te tonen dat de huidige precaire sociaaleconomische en humanitaire omstandigheden wel degelijk overwegend veroorzaakt worden door de gedragingen,

handelingen of nalatigheden vanwege de taliban. *“Vervolgens moet voldoende rekening gehouden worden met de vaststellingen in verband met het rurale profiel van verzoeker. Ook van belang is dat verzoeker zonder enige familiale begeleiding op jonge, minderjarige leeftijd naar Europa gevlucht is. Hoewel hij intussen meerderjarig is, zal hij op nog steeds zeer jonge leeftijd, na jarenlang weggeweest te zijn uit Afghanistan, geconfronteerd zal worden met een situatie van extreme armoede waarbinnen hij zelfstandig in zijn levensonderhoud zal moeten voorzien.*

De huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan voldoet in ieder geval aan de drempel van artikel 3 EVRM, waardoor verzoeker in geval van terugkeer, net zoals de overgrote meerderheid van de Afghaanse bevolking, in een situatie van extreme armoede dreigt te belanden, waarbij hij niet meer in staat zal zijn om in zijn meest elementaire levensbehoeften te voorzien, zoals voedsel en hygiëne.

Verzoeker meent in ieder geval dat hij gelet op deze reden in aanmerking komt voor een internationale beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, b) Vreemdelingenwet.

In voorkomend geval dient dit verder en grondiger onderzocht te worden tegen de achtergrond van de huidige preciaire situatie.”

Verzoeker gaat daarna in op de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan. In dit kader behoudt hij zich het recht voor *“om dit middel, in de loop van de procedure en uiterlijk tot aan het sluiten van de debatten, verder uit te werken, inclusief de persoonlijke en individuele elementen en dat gelet op en omwille van de uiterst volatiële veiligheidssituatie en het gebrek aan concrete en betrouwbare, actuele en nauwkeurige informatie.”*

Verzoeker concludeert:

“Gelet op alle bovenstaande elementen meent verzoeker dat er in ieder geval voldoende elementen zijn die wijzen op een gegronde vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet en op een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 Vreemdelingenwet.

Verzoeker meent in hoofdorde dat hij hoe dan ook in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus.

In ondergeschikte orde meent verzoeker dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

In uiterst ondergeschikte orde dient de bestreden beslissing vernietigd te worden en dient te zaak teruggestuurd te worden naar het CGVS, indien Uw Raad van mening is dat bijkomende informatie vereist is.”

2.2. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande:

“- de beslissing van het CGVS te hervormen en hem de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen;

- in ondergeschikte orde, de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen;

- in uiterst ondergeschikte orde, het dossier terug te verwijzen naar het CGVS teneinde het verder te onderzoeken alvorens een beslissing te nemen.”

2.3. Benevens de in het verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie, voegt verzoeker ter staving van zijn betoog geen stukken of documenten bij het voorliggende verzoekschrift.

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

3.1. Verzoeker legt op 23 augustus 2024 door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen neer (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

Het gaat om de volgende stukken:

“1. Getuigenis van J.B. (...): Hij getuigt over verzoekers motivatie op het werk bij Den Berk, waar verzoeker zijn plukkaart bijna voltooid heeft en zich op een positieve manier heeft laten opmerken.

2. Schoolattest Athénée Royal de Florennes DASPA- onderwijs van 01/09/2021 tot 13/02/2022;

3. Attest van ‘formation de francais langue etrangere’ uitgaande van CISP van 7/09/2023 tot 11/06/2024;

4. Attest Institut Notre Dame DASPA 14/02/2022 tot 30/06/2022;

5. Documenten school;

6. Documenten met betrekking tot verzoekers werk: verzoeker heeft sinds 12 september 2022 een contract van onbepaalde duur bij ‘Superday SRL’ als verkoper. Verzoeker voegt eveneens enkele loonfiches toe. Daarnaast werkt verzoeker in de tuinbouwsector.

7. Foto's ter ondersteuning van verzoekers integratie: Uit deze foto's blijkt dat verzoeker al een uitgebreid netwerk in België heeft opgebouwd. Hij heeft veel Belgische vrienden gemaakt, waaronder ook meisjes met wie hij allerlei activiteiten onderneemt. Verzoeker rookt en deelt regelmatig foto's van zijn leven in België op sociale media. Daarnaast wordt ook een foto toegevoegd waarop verzoeker aan het werk is in de tuinbouwsector.

8. Getuigenis van S.N.G. (...): Zij getuigt dat de verzoeker anders is dan anderen. Volgens haar is de verzoeker bij ontmoetingen vrij handtastelijk. Daarnaast benadrukt zij dat de verzoeker veel respect toont en een goed hart heeft.

9. Getuigenis van E.P. (...): Zij verklaart dat ze verzoeker ontmoette in het Fedasil centrum en na de les vaak met de verzoeker praatte. Ze stelt dat de verzoeker haar altijd heeft geaccepteerd en gerespecteerd. Hoewel verzoeker en zij niet meer op dezelfde school zitten, hebben ze contact gehouden. Ondanks de moeilijke momenten die de verzoeker heeft doorgemaakt, blijft hij altijd optimistisch en helpt hij zelfs zijn vrienden, ondanks zijn eigen uitdagingen. Ze vermeldt ook dat de verzoeker haar moeder heeft ontmoet, voor wie hij veel respect toonde en met wie hij zelfs 'familiair' was. Verder beschrijft ze hem als heel lief, met een goede beheersing van het Frans, en merkt ze op dat hij snel leert en zich gemakkelijk aanpast."

Verzoeker stelt dat uit deze stukken blijkt dat hij zich goed heeft geïntegreerd, goed Frans spreekt en hier werkt.

"Verzoeker, die nauwe contacten onderhoudt met meisjes, rookt, activiteiten deelt op sociale media, omgaat met mensen van verschillende nationaliteiten, en een Westerse taal leert, schendt hiermee duidelijk sociale normen. waardoor hij een gegronde vrees koestert voor vervolging zowel op basis van zijn behoren tot een sociale groep of van zijn -al dan niet toegeschreven- politieke en/of religieuze overtuigingen.

Daarnaast kunnen het roken en de nauwe contacten met meisjes in Afghanistan worden beschouwd als zina, wat onder het Taliban-regime zwaar bestraft wordt.

(...)

De EUAA Country Guidance Afghanistan is dan ook duidelijk over de gegronde vrees voor vervolging in geval van terugkeer:

(...)

Daarnaast zal verzoeker ook beschouwd worden als verwesterd:

(...)

Bovendien heeft verzoeker een Westerse stijl aangenomen:

(...)

Daarnaast dient opgemerkt te worden wat betreft de vervolging, er een significante variabiliteit is in hoe Talibanstrijders deze regels handhaven, wat leidt tot willekeurige uitvoering en mogelijk zware straffen, inclusief detentie en fysieke mishandeling.

(...)

Verzoeker wenst met bovenstaande stukken zijn integratie in België te staven. Op basis van deze stukken en zijn jonge leeftijd kunnen we ervan uitgaan dat hij de "westerse" normen en waarden geïnternaliseerd/aangenomen heeft en dit op een onomkeerbare wijze waardoor hij niet meer in staat zou zijn "to play the game" in geval van terugkeer naar Afghanistan, wat als gevolg zou kunnen hebben dat hij in de aandacht van de taliban en van zijn lokale gemeenschap zou kunnen komen die hem dan als "verwesterd" zouden kunnen bestempelen. Zoals meermaals door Uw Raad gesteld blijkt uit de objectieve informatie dat personen die als "verwesterd" worden beschouwd het risico lopen om aan vervolging te worden blootgesteld. Als gevolg menen we dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus en dit op basis van zijn behoren tot een sociale groep (zie o.a. RvV 289 359) of van zijn -al dan niet toegeschreven- politieke en/of religieuze overtuigingen."

3.2. Verweerder legt op 20 augustus 2024 door middel van een aanvullende nota een bundel algemene landeninformatie neer (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

4. Beoordeling van de zaak

4.1. De Raad doet te dezen, in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen, vooreerst geen uitspraak over een maatregel tot terugleiding of verwijdering. Voorts maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is *in casu* dan ook niet aan de orde.

4.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft verder tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.3. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld dat aan de in hoofde van verzoeker vastgestelde bijzondere procedurele noden als initieel niet-begeleide minderjarige op passende wijze en middels de nodige steunmaatregelen werd tegemoet gekomen, dat verzoekers psychische problemen er niet aan in de weg stonden dat verzoeker op een volwaardige wijze kon deelnemen aan zijn procedure internationale bescherming, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoekers rechten werden gerespecteerd en dat verzoeker kon voldoen aan zijn verplichtingen.

De motieven dienaangaande luiden als volgt:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als toenmalige niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; vond uw persoonlijk onderhoud plaats in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst. Op 2 juni 2022 werd de voogdij over u van rechtswege beëindigd. Bijgevolg is het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, momenteel niet meer op u van toepassing.

Aangaande het psychologisch attest van 30 mei 2022 waarin wordt gesteld dat u opgevolgd wordt door een psycholoog, er gewezen wordt op uw kwetsbare psychische toestand en er gewag wordt gemaakt van een depressie met grote droefheid en een verlies van interesse en het gevoel dat anderen niet het noodzakelijke kunnen doen om u af te leiden, dient te worden aangestipt dat er geen aanbevelingen worden gedaan naar het persoonlijk onderhoud toe. Evenmin wordt gesteld dat uw psychologische staat een impact zou hebben op uw vermogen om aan de asielprocedure deel te nemen. Uit het verloop van het persoonlijk onderhoud blijkt dit evenmin. Aan het einde van het persoonlijk onderhoud maakte u duidelijk naar de psycholoog te zijn gestapt omdat u veel stress had, maar stelde u wel de tolk en de vragen goed begrepen te hebben (notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 19/05/2022, CGVS, p. 22, p. 23). Hoewel uw voogd aanklaarde dat er een psychologisch rapport ter beschikking stond, werd er verder niet aangegeven dat uw psychologische staat een impact had op uw vermogen om aan het onderhoud deel te nemen (CGVS, p. 22). Uit niets in de weergave van het persoonlijk onderhoud blijkt dat u niet in staat was om op adequate wijze uw asielmotieven uiteen te zetten.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan.

De motieven inzake de door hem aangehaalde psychische problemen en het ter staving van deze problemen neergelegde attest laat verzoeker vooreerst immers geheel ongemoeid.

Met betrekking tot de motieven inzake zijn leeftijd, vergenoegt verzoeker zich er verder toe op eenvoudige, algemene, boude en ongefundeerde wijze te poneren dat verweerder bij de beoordeling van (de geloofwaardigheid van) zijn verklaringen onvoldoende rekening zou hebben gehouden met zijn jeugdige leeftijd op het moment van de gebeurtenissen, zijn vertrek uit zijn land van herkomst en zijn aankomst in België. Hiermee kan verzoeker geenszins volstaan om *in concreto* aan te tonen of aannemelijk te maken dat, waar of waarom verweerder onvoldoende rekening zou hebben gehouden met zijn leeftijd bij de beoordeling van zijn verklaringen en zijn verzoek om internationale bescherming. Evenmin kan hij hiermee volstaan om concreet aan te tonen of aannemelijk te maken dat, waar of op welke wijze zulks van invloed zou zijn geweest op de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming en/of de inhoud van de bestreden motivering en beslissing.

Dient in dit kader bovendien te worden opgemerkt dat, dit in tegenstelling met wat verzoeker tracht te laten uitschijnen, het geenszins onredelijk is om van een verzoeker om internationale bescherming te verwachten dat deze, ook indien deze een jeugdige leeftijd heeft, bij machte is om alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze weer te geven en dat hij daarbij voldoende spontane, doorleefde, gedetailleerde, nauwkeurige, duidelijke, consistente en coherente verklaringen kan afleggen met betrekking tot de belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt, zeker indien deze gebeurtenissen de essentie van het asielrelaas uitmaken en de directe aanleiding hebben gevormd voor het vertrek uit het land van herkomst. In die zin is het niet ernstig van verzoeker om, middels een eenvoudige verwijzing naar zijn leeftijd, voor te houden dat van hem over de problemen die de kern uitmaken van zijn asielrelaas en over de motieven ten grondslag van zijn verzoek om internationale bescherming geen gedegen verklaringen zouden mogen worden verwacht. De door verzoeker aangehaalde gebeurtenissen kunnen, gezien deze een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid, van determinerende invloed waren op zijn verdere leven en ten grondslag zouden liggen van het voorliggende verzoek om internationale bescherming, ook wanneer rekening gehouden wordt met zijn jeugdige leeftijd ten tijde van de feiten, redelijkerwijze geacht worden verzoekers interesse weg te dragen en in verzoekers geheugen te zijn gegrift, zodat zijn jeugdige leeftijd geen aannemelijke verklaring vormt voor de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en van hem wel degelijk mocht worden verwacht dat hij hierover gedegen verklaringen zou kunnen afleggen.

In zoverre verzoeker daarnaast op algemene wijze aangeeft dat de geloofwaardigheidsbeoordeling door verweerder genuanceerd zou moeten worden gelet op "*de algemene en specifieke socio-culturele Afghaanse context*", dient voorts te worden opgemerkt dat verzoeker met het uiten van dermate algemene, vage, niet-gestaafde, ongefundeerde en niet nader onderbouwde of geconcretiseerde bewering bezwaarlijk kan volstaan om afbreuk te doen aan de vaststellingen zoals gedaan in de bestreden beslissing en/of om aan te tonen of aannemelijk te maken dat deze context in zijn hoofde een bijzondere procedurele nood zou hebben uitgemaakt of zou uitmaken. Verzoeker toont op generlei wijze aan dat of op welke wijze de algemene en socio-culturele context in Afghanistan tot gevolg zou hebben (gehad) dat hij niet of onvoldoende bij machte zou zijn (geweest) om zijn procedure internationale bescherming te doorlopen, om in dit kader de verschillende gehoren te volbrengen en om zijn asielrelaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten. Verzoeker toont ook niet *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze dit gegeven van invloed zou zijn geweest op zijn gezegden; laat staan dat hij zou aantonen of aannemelijk maken dat, waar of hoe zulks concreet van invloed zou zijn geweest op de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming en de inhoud van de bestreden beslissing.

Verzoeker toont gelet op het voorgaande geheel niet aan en maakt niet aannemelijk dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert hij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Voorts duidt hij niet *in concreto* hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

4.4. Dient, in zoverre verzoeker laat uitschijnen dat er heden ten dage onvoldoende actuele, accurate, volledige en betrouwbare informatie zou voorliggen die toelaat om te komen tot een beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, voorts te worden opgemerkt dat de Raad *in casu* een actuele beoordeling dient te maken van verzoekers voorgehouden nood aan internationale bescherming. Verzoekers verzoek wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door verzoeker zelf. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik

van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Dient te worden vastgesteld dat er *in casu* een veelheid aan voldoende recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en bijdragen beschikbaar is en door partijen wordt aangeleverd, die afkomstig is van een breed scala aan bronnen. De Raad is dan ook van oordeel dat er te dezen en op heden wel degelijk voldoende actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorligt, die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent verzoekers voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.5. In zoverre verzoeker verwijst naar de algemene, precaire sociaaleconomische en humanitaire situatie in Afghanistan, dient verder te worden opgemerkt dat, zoals uitgebreid en op gerechtvaardigde wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing en zoals verweerder ook op uitvoerige, pertinente en terechte wijze uiteenzet in diens aanvullende nota, de precaire sociaaleconomische situatie in Afghanistan te dezen, in tegenstelling met wat verzoeker tracht te laten uitschijnen, geen aanleiding kan geven tot de toekenning van internationale bescherming. Dient in dit kader immers te worden verwezen naar Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 en meer specifiek naar de hierin opgenomen overweging 35 die bepaalt: *“Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt”*. De sociaaleconomische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan dienen als een gevaar beschouwd te worden zoals omschreven in voormelde overweging. Dient tevens te worden gewezen op artikel 6 van voormelde Kwalificatierichtlijn, waarin wordt bepaald dat als actoren van vervolging of ernstige schade kunnen worden aangemerkt: *“a) de staat; b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in de punten a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in artikel 7 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.”* Uit voormelde overweging 35 en voormeld artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn blijkt dat de Europese wetgever de toepassing van internationale bescherming heeft willen beperken tot die gevallen waarin de vervolging of de ernstige schade waaraan de betrokkene in zijn land van herkomst wordt onderworpen voortvloeit uit de gedragingen, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van derden. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet kan er, zoals dit, in tegenstelling met wat verzoeker tracht te laten uitschijnen, eveneens blijkt uit een lezing van het arrest *M'Bodj* van het Hof van Justitie (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt.35), zoals dit zoals terecht wordt aangehaald in de bestreden beslissing eveneens als standpunt werd ingenomen in de *EUAA Country Guidance* van april 2022 en zoals dit zoals terecht wordt aangehaald in verweerders aanvullende nota opnieuw als standpunt werd ingenomen in de *EUAA Country Guidance* van mei 2024, aldus slechts sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de directe of indirecte verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of van één van de andere in artikel 48/5 vermelde actoren wordt aangetoond. In dit kader wordt er in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd en voert verweerder in diens aanvullende nota met recht aan dat uit de beschikbare landeninformatie kan worden afgeleid dat de huidige humanitaire en sociaaleconomische omstandigheden in Afghanistan toe te schrijven zijn aan een combinatie van een veelheid aan factoren en dat hieruit niet blijkt dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan louter of overwegend zou worden veroorzaakt door gedragingen of nalatigheid, laat staan door gedragingen of nalatigheid van opzettelijke en intentionele aard, van de taliban of enige andere actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Ook blijkt, mede gelet op de hieronder gedane vaststellingen inzake verzoekers voorgehouden asielmotieven, (gepercipieerde) verwesterde profiel en verblijf in het buitenland, uit niets dat verzoeker in de voormelde context op specifieke en persoonlijke wijze zou (riskeren te) worden geviseerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoeker toont aldus niet aan dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling.

4.6. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

4.7. Verzoeker stelt zijn land van herkomst te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren naar dit land omwille van problemen met en een vrees ten aanzien van de taliban.

Dient in dit kader vooreerst te worden opgemerkt dat zowel de ernst en de geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden asielrelaas als de beweerde nood aan internationale bescherming die hieruit zou voortvloeien danig worden ondermijnd door verzoekers houding en gedragingen nadat hij zijn land van herkomst verliet. Verzoeker verbleef na zijn vertrek uit zijn land van herkomst namelijk geruime tijd in en reisde verscheidene maanden door verschillende veilige landen en lidstaten van de EU, en dit zonder aldaar een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Zo verbleef verzoeker verschillende dagen in Griekenland, vertoefde hij ongeveer een week (dan wel een maand) in Bulgarije, verbleef hij ongeveer 20 dagen in een opvangcentrum in Servië, vertoefde hij ongeveer een week in Bosnië, was hij ongeveer 20 dagen in Kroatië, verbleef hij een week in een opvangcentrum in Italië en vertoefde hij een week in een opvangcentrum in Frankrijk, en dit zonder ook maar in één van deze landen een verzoek om internationale bescherming in te dienen (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud (npo), p.11; verklaring DVZ, nr.33; fiche NBMV). Redelijkerwijze kan nochtans worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in een veilig land of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen en in dit verzoek zou volharden. Dat verzoeker naliel dit te doen en na zijn aankomst in Europa dermate lang talmde alvorens zulk verzoek uiteindelijk slechts in te dienen in België, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofd en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoekers algehele geloofwaardigheid.

Met betrekking tot het door verzoeker ten berde gebrachte asielrelaas, wordt in de bestreden beslissing bovendien geheel terecht gemotiveerd:

“Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient te worden aangestipt dat er ernstige vraagtekens kunnen worden geplaatst bij uw bewering dat u naar de madrassa ging en daar wapens diende te vervoeren voor de taliban omdat uw verklaringen hierover vaag en oppervlakkig zijn.

U blijft vaag wanneer u gevraagd wordt om uw beweegredenen om school te willen lopen in de madrassa uit de doeken te doen. U kaart aan gestart te zijn met de madrassa om qari te worden (CGVS, p. 7). U vervolgens gevraagd wanneer u tot dit besluit bent gekomen, stelt u dat u dit pas besloot in het jaar dat u naar de madrassa ging (CGVS, p. 7). Aangemoedigd om uw persoonlijke redenen te duiden waarom u qari wenste te worden, stelt u het gebed te willen leiden. Vervolgens gevraagd of u hiertoe een bepaalde reden had, repliceert u louter geïnteresseerd te zijn zonder dit verder te duiden (CGVS, p. 8). U zei voorts dat uw ouders geen enkele reactie hadden op uw wens om qari te worden (CGVS, p. 7). Het is hoogst opmerkelijk dat uw ouders hier geen enkele reactie op zouden hebben gegeven. Er mag in de Afghaanse overlevingscultuur immers verwacht worden dat uw ouders een plan zouden hebben voor uw toekomst aangezien u hun oudste zoon bent. Uw slaagt er dan ook geenszins in om uw ambitie om qari te worden en hiervoor met de madrassa gestart te zijn aannemelijk te maken. Dit gegeven zet de geloofwaardigheid van uw problemen met de taliban reeds danig op de helling daar u de start van uw vervolgingsfeiten in de madrassa situeerde.

Verder was u inconsistent over de duur dat u wapens vervoerde voor de taliban. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) had u aangegeven dat u gedurende een jaar lang wapens en munitie van het ene dorp naar het andere bracht in opdracht van de taliban (vragenlijst CGVS d.d. 25/03/2021, vraag 3.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS zei u echter dat u deze taken vijf maanden uitvoerde (CGVS, p. 15). Deze opmerkelijke inconsistentie in uw verklaringen doet sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze activiteiten.

Wat betreft uw verklaringen dat qari Shams een groep van twintig tot vijftientwintig personen zou hebben aangesproken, u en de andere jongeren geen keuze liet, jullie gebruikte omdat jullie nog jong waren en u op dat moment drie tot vier maanden naar de madrassa ging (CGVS, p. 13, 14, 15), dient er op gewezen te worden dat deze voorstelling dat qari Shams een aantal jongeren zou aanspreken voor het vervoeren van de wapens van de taliban, de nodige vraagtekens oproept. Zo is het weinig plausibel dat qari Shams alle jongeren in de klas verantwoordelijk stelde om onder andere Kalasjnikovs en PK-machinegeweren te vervoeren (CGVS, p. 15) en deze - soms onbewaakt - achter te laten op een bepaalde plaats zonder iemand te zien die u stond op te wachten (CGVS, p. 15). Hierbij dient te worden opgemerkt dat uw voorstelling als zijnde dat qari Shams een volledige klasgroep zou hebben verplicht om de wapens te vervoeren, niet strookt met de beschikbare informatie in het administratief dossier (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf en de EUAA Country Guidance van april 2022). Daaruit blijkt immers dat de taliban doorgaans over voldoende vrijwilligers beschikt en ze hierbij beroep doen op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen. Er kan dan ook worden aangenomen dat qari Shams over voldoende betrouwbare personen zou beschikken, waardoor hij deze niet onbelangrijke taak niet zou moeten laten uitvoeren door enkele jongens uit zijn lessen onder dwang. Dergelijke werkwijze van de taliban klemmt

des te meer met de door u geschetste context dat de taliban de Tadzjiekken haten, ze u als kafirs of ongelovigen zien, uw gezin geen banden had met de taliban en Tadzjiekken niet aanzien worden als pro-groepering (CGVS, p. 15, 21). Dat u – een Tadzjiek zonder enige band met de taliban – dan ook als jongere vertrouwd werd met een dergelijke zware verantwoordelijkheid, overtuigt geenszins. Bovendien kwam u over qari Shams, niet verder dan te stellen dat hij van Zeywalat afkomstig was, altijd bij de taliban is geweest en een leider was bij de taliban. U wist echter niet of hij naast lesgeven nog andere taken uitvoerde bij de taliban (CGVS, p. 10, 16). Aangezien u gedurende ongeveer een jaar les kreeg van qari Shams en in opdracht van hem taken uitvoerde voor de taliban mag verwacht worden dat u enigszins op de hoogte zou zijn van zijn concrete activiteiten in de regio en van de personen van de taliban met wie hij zich omringde, quod non in casu. Naast Shams kon u echter slechts één talibanlid opnoemen die actief was in uw regio ten tijde van uw problemen (CGVS, p. 10). Dat u voor de rest geen enkel actief talibanlid kon opnoemen omdat ze van andere provincies afkomstig waren, is onmogelijk in overeenstemming te brengen met uw bewering dat u gedurende een jaar of gedurende vijf maanden wapens vervoerde voor de taliban (CGVS, p. 10).

Bovenstaande vaststellingen nopen er toe te besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht dat u zou gedwongen zijn door qari Shams om wapens te vervoeren voor de taliban, hetgeen de geloofwaardigheid van uw verdere problemen met de taliban verder ondermijnt aangezien deze hieruit voortvloeien. Ook uw verklaringen over deze vervolgingsfeiten op zich overtuigden evenwel op geen enkel punt.

Zo kan er niet worden ingezien waarom M.N. (...), een strijder van qari Shams, uw vader zou inlichten over het gegeven dat u wapens vervoerde voor de taliban (CGVS, p. 15). Daar uw familie gelet op hun Tadzjiekse origine geen banden had met de taliban en uw vader volgens u tegen de taliban was (CGVS, p. 15), is het weinig plausibel dat M.N. (...) uw vader zo expliciet zou hebben aangesproken over uw activiteiten voor de taliban (CGVS, p. 15). U hierop gewezen, repliceert u niet bij het gesprek te zijn geweest, maar dat M.N. (...) moet hebben gedacht dat u of uw familie voorstander van de taliban was geworden (CGVS, p. 17). Nochtans stelt u dat de taliban misbruik van jullie maakten omwille van uw jeugdige leeftijd en u hierdoor nog niet kon begrijpen wat u deed (CGVS, p. 17), waardoor het een raadsel is waarom M.N. (...) uw vader zou hebben ingelicht. Op die manier liet hij de kans immers schoon aan uw vader om u in veiligheid te brengen of u te doen stoppen met uw activiteiten voor de taliban. Indien de taliban u daadwerkelijk gebruikten, kan dan ook worden verwacht dat ze voorzichtiger omgingen met het inlichten van buitenstaanders over jullie activiteiten..

De reactie van uw vader nadat hij op de hoogte werd gesteld door M.N. (...) aangaande uw betrokkenheid bij de taliban, overtuigde evenmin. Uw vader liet u niet blijken dat hij op de hoogte werd gesteld van uw activiteiten voor de taliban en liet u verder naar de madrassa gaan (CGVS, p. 17). Gedurende de twintig dagen dat u nog in Afghanistan was, heeft uw vader verder niets ondernomen en liep alles – naar uw mening – normaal. Vanuit het standpunt van uw vader, die tegen de taliban was (CGVS, p. 15) is het geheel onbegrijpelijk dat hij u nog naar de madrassa liet gaan nadat hij op de hoogte werd gebracht van het feit dat u door de taliban gedwongen werd om dergelijke gevaarlijke activiteiten uit te voeren. Evenmin zou uw vader de dorpsoudsten hebben ingelicht over uw situatie (CGVS, p. 17). Er mag nochtans verwacht worden dat uw vader de nodige stappen zou ondernemen om u direct in veiligheid te brengen, met u zou overleggen omtrent mogelijke oplossingen of maatregelen die u zelf kon treffen om veilig(er) te blijven, en op zijn minst een manier zou vinden om u deze gevaarlijke activiteiten te doen stopzetten. Uw bewering dat hij van niets gebaarde en u nog naar de madrassa liet gaan, kan dan ook niet in overeenstemming worden gebracht met de ernst van uw verklaringen.

Dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen omtrent uw persoonlijke problemen met de taliban blijkt verder nog uit het gegeven dat u geen begin van informatie kan verschaffen over het lot van de overige jongens die samen met u wapens hebben vervoerd, noch weet u of deze jongens dezelfde beschuldigingen kregen (CGVS, p. 16, 22). Evenmin heeft uw familie iets vernomen van deze jongens (CGVS, p. 22). U vergoelijkt uw gebrekkige kennis door te stellen dat u geen contact met hen heeft en u uiteindelijk vertrokken bent uit Afghanistan (CGVS, p. 16, 22). Ofschoon rekening dient te worden gehouden met uw jeugdige leeftijd ten tijde van uw activiteiten voor de taliban en de hierop volgende gebeurtenissen, moet benadrukt worden dat uw activiteiten voor de taliban uiteindelijk de rechtstreekse aanleiding vormden voor uw vertrek uit uw land van herkomst, waardoor op zijn minst mag verwacht worden dat u zich enigszins zou informeren omtrent personen met gelijkaardige problemen. Deze informatie zou uw familie bovendien kunnen gebruiken om hun eigen veiligheidsrisico correct in te kunnen schatten. Dat u dit niet gedaan heeft, ondermijnt de geloofwaardigheid van de door u geschetste asielmotieven verder.

Uw verklaringen over de vervolgingsfeiten die plaatsvonden na uw vertrek uit Afghanistan waren ook dermate vaag en onwaarschijnlijk dat ze alle overtuigingskracht missen. Zo kon u aangaande de arrestatie van uw vader door de taliban niet eens zeggen hoelang hij gevangen gehouden werd (CGVS, p. 18). Wat betreft het gesprek tussen uw oom, de dorpsoudsten en de taliban kan u geen informatie geven over de inhoud van het gesprek en stelt u louter dat ze daar waren om over uw papa te spreken en de taliban niet geluisterd hebben (CGVS, p. 18). Of er naast qari Shams nog andere talibanleden aanwezig waren bij het gesprek, weet u niet (CGVS, p. 18).

Uw oom betaalde 300.000 van de gevraagde 500.000 roepies maar welke afspraken er gemaakt werden omtrent de uitbetaling van het resterende bedrag, kan u niet zeggen (CGVS, p. 19). Evenmin kan u duiden wanneer uw vader na zijn vrijlating naar Kabul is getrokken om daar onder te duiken (CGVS, p. 19). Voorts kan u geen soelaas bieden over de plaats in Kabul waar hij ondergedoken leefde. U weet immers niet waar

of in welke regio van Kabul uw vader zich verschuilde, noch zou u hierover hebben gesproken toen jullie voor zijn verdwijning telefonisch contact hadden (CGVS, p. 19). Daarenboven is het frappant dat uw vader is weggevlucht en de rest van het gezin in uw dorp achterliet (CGVS, p. 17). U stelt dat het leven in de hoofdstad duur was, uw familie dit niet kon betalen en uw familie in die periode niet werd lastiggevallen door de taliban (CGVS, p. 19). Er kan echter niet worden ingezien waarom uw vader de rest van uw gezinsleden achterliet terwijl jullie nog 200.000 van de 500.000 gevraagde roepies verschuldigd waren aan de taliban (CGVS, p. 12, 18), noch waarom jullie de laatste boomgaard niet hadden verkocht om de schuld van uw familie bij de taliban af te lossen en het volledige gezin in veiligheid te stellen, ten einde problemen met de taliban te vermijden of op te lossen (CGVS, p. 20). Uw vader nam ook in de periode van zijn verblijf in Kabul geen maatregelen om de rest van het gezin te beschermen (CGVS, p. 19). U hierop gewezen, stelt u dat de taliban enkel problemen hadden met u en uw vader (CGVS, p. 20). Dit kan echter niet worden gevolgd daar uit uw verklaringen blijkt dat de taliban ook in de periode van het verblijf van uw vader in Kabul bij jullie thuis zijn langs geweest en uw oom tevens betrokken was gelet op zijn aanwezigheid bij het gesprek met de taliban en het uitbetalen van een geldsom om uw vader vrij te krijgen (CGVS, p. 18). U beweert verder dat uw oom niet meer benaderd zou zijn geweest door de taliban om het resterende bedrag te voldoen (CGVS, p. 21). Uw uitleg dat hij niets te maken had met uw problemen, kan niet worden gevolgd, daar u verklaarde dat uw oom in gesprek ging met de taliban en 300 000 roepies heeft overgemaakt aan de taliban in ruil voor de vrijheid van uw vader (CGVS, p. 22). Hoewel de taliban niets hebben gezegd tegen de rest van het gezin na de vlucht van uw vader, zouden ze toch gepasseerd zijn, waarbij u overigens niet kan duiden hoe vaak de taliban dan aan het huis stonden (CGVS, p. 20). De passieve houding van uw familie ondermijnt verder de ernst van uw vermeende vrees. Dat uw vader enkel u heeft weggestuurd, alleen onderdook in Kabul en geen veiliger onderkomen zou hebben gezocht voor de rest van zijn gezin terwijl hiertoe nog middelen konden worden ingezet, is dan ook zeer weinig plausibel in de door u geschetste context.

Ook wat betreft de dood van uw broer komt u niet verder dan vage verklaringen. U weet immers niet naar waar uw broer werd meegenomen, noch welke verwondingen hij had opgelopen nadat hij gefolterd werd (CGVS, p. 21). U vergoelijkt uw gebrekkige kennis door te stellen dat u slechts een maand voor uw persoonlijk onderhoud hiervan op de hoogte werd gebracht (CGVS, p. 13). Dat u er niet in slaagt om een zekere basiskennis aan de dag te leggen aangaande de arrestatie van uw vader en de dood van uw broer S. (...), plaatst uw algehele geloofwaardigheid verder op de helling. Tot slot kan nog worden aangestipt dat u geen enkel begin van bewijs neerlegt om het overlijden van uw broer aan te tonen. Dat u – gelet op uw jeugdige leeftijd, alsook omwille van het feit dat de meeste van deze gebeurtenissen zich na uw vertrek afspeelden – niet over alle details beschikt en uw familie u niet alle details wilt meegeven, kan worden aangenomen, doch dat u een aantal concrete elementen aangaande de arrestatie van uw vader, het overlijden van uw broer en de verdere problemen van uw gezin met de taliban niet kan weergeven, plaatst uw voorgehouden vrees op de helling. Ook hier moet gewezen worden op de houding van uw familie. Uw familie heeft immers niets ondernomen na de dood van uw broer, noch heeft uw familie trachten te achterhalen wat er met uw vader is gebeurd sinds er na de machtsovername door de taliban geen nieuws meer van hem is (CGVS, p. 20, 21). Deze houding ondermijnt andermaal de ernst van uw vermeende vrees.

Gelet op wat voorafgaat, kan er geen geloof worden gehecht aan uw persoonlijke problemen met de taliban.” Verzoeker voert ter weerlegging van de voormelde motieven, dit mede gelet op de reeds hoger, sub 4.3. gedane vaststellingen, in het voorliggende verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Derhalve blijven deze motieven onverminderd overeind.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker ten berde gebrachte asielrelaas.

De door verzoeker neergelegde documenten, zoals opgenomen in de map ‘documenten’ in het administratief dossier, zijn geenszins van zulke aard dat zij afbreuk kunnen doen aan het voorgaande.

Wat betreft de taskara van zijn vader, dient te worden opgemerkt dat deze slechts wordt neergelegd in de vorm van een kopie. Gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën, ontbeert dit stuk bewijswaarde. Daarenboven blijkt uit de informatie zoals opgenomen in de map ‘landeninformatie’ in het administratief dossier dat corruptie in Afghanistan wijdverbreid was, dat aldaar op grote schaal werd gefraudeerd met allerlei documenten zoals de neergelegde taskara en dat zulke documenten daardoor eenvoudigweg illegaal en tegen betaling konden worden verkregen. Hoe dan ook bewijst deze taskara hoogstens de identiteit en nationaliteit van verzoekers vader doch bevat deze geen elementen die aan de hoger gedane vaststellingen afbreuk kunnen doen.

Ook het neergelegde psychologische attest kan geen afbreuk doen aan de hoger gedane vaststellingen. Dient immers te worden opgemerkt dat zulke psychologische attesten op zich geenszins kunnen volstaan om aan te tonen dat verzoeker daadwerkelijk werd geïnterviewd en dat verzoekers verklaringen zouden berusten op de waarheid. Dient immers te worden opgemerkt dat zulk psychologisch attest geenszins een sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een

arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de gezegden van de patiënt. Dit geldt des te meer in het geval van een medisch attest, opgesteld door een psycholoog of een psychiater. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog of een psychiater bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt. Daarenboven blijkt in dit kader dat het relaas dat verzoeker deed ten overstaan van de opsteller van het psychologische attest kennelijk in strijd is met het relaas dat hij ten berde bracht voor de Belgische asielinstanties, hetgeen de geloofwaardigheid van dit relaas op fundamentele wijze verder ondergraaft. In het kader van zijn procedure internationale bescherming gaf verzoeker immers aan dat hij eerst zelf problemen kreeg met de taliban, dat zijn vader daarop besloot dat hij zijn land moest verlaten, dat de taliban slechts nadat hij het land verlaten had naar zijn huis kwamen en zijn vader meenamen en dat zijn vader slechts nadien besloot de regio te verlaten (administratief dossier, vragenlijst, nr.3.5.). Blijkens de inhoud van het psychologische attest gaf verzoeker ten overstaan van de opsteller van dit attest echter te kennen dat eerst zijn vader problemen kreeg met de taliban en het huis moest verlaten, dat hij slechts nadien zelf problemen zou hebben gekregen en gedwongen werd te vertrekken en dat hij zijn land zou zijn ontvlucht op aanraden van zijn moeder.

Waar verzoeker in het verzoekschrift daarnaast aanstipt dat hij als Tadzjiek tot een minderheidsgroep behoort in Afghanistan, dient te worden vastgesteld dat verzoeker met zijn verwijzing naar zijn etnische aanhorigheid hoegenaamd niet kan volstaan om aan te tonen of aannemelijk te maken dat hij in zijn land en regio van herkomst zou riskeren te worden geviséerd of vervolgd. Uit de beschikbare, door partijen aangereikte landeninformatie, kan immers hoegenaamd niet worden afgeleid dat Tadzjiekken in Afghanistan op een veralgemeende en systematische wijze zouden worden onderworpen aan vervolging. Hoewel uit deze informatie blijkt dat er voor burgers in bepaalde regio's in Afghanistan, voornamelijk in door Tadzjiekken gedomineerde regio's in de noordoostelijke provincies van dit land zoals hoofdzakelijk Panjshir maar ook Baghlan, Takhar en Daykundi, een verhoogd risico is om te worden onderworpen aan bepaald mensenrechtenschendingen omwille van (gepercipieerde) associatie met het NRF, blijkt uit deze informatie geenszins dat dit risico in deze regio's, laat staan in de rest van Afghanistan zoals de centraal gelegen provincie waar verzoeker van afkomstig is, dermate hoog zou zijn dat dit op zich zou kunnen volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging louter omwille van het gegeven dat de betrokkene een Tadzjiek is. Dat dit risico niet zodanig hoog is, blijkt overigens eveneens duidelijk uit het feit dat, mede gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas, tal van verzoekers familieleden, van wie aangenomen kan worden dat zij net als verzoeker Tadzjiekken zijn, zich nog in Afghanistan bevinden. Het gaat daarbij meer bepaald om verzoekers ouders, broers, zus, ooms langs moederszijde, oom langs vaderszijde en tantes langs vaderszijde (administratief dossier, npo, p.9; verklaring DVZ, nr.15A, 17; fiche NBMV).

In zoverre verzoeker verder poneert dat hij zou vrezen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst zou worden geviséerd omdat hij reeds enige tijd in Europa verblijft en daardoor verwesterd is of als dusdanig riskeert te worden gepercipieerd, dient, na lezing van het geheel van de heden voorliggende landeninformatie, verder te worden opgemerkt dat verweerder in diens aanvullende nota op geheel gerechtvaardigde wijze aangeeft:

“Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, EUAA Country Guidance Afghanistan van mei 2024, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de ‘Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren’ opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. Verzoeker haalt geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie".

De Raad treedt verweerder in deze analyse dan ook bij en is van oordeel dat uit de *in casu* voorliggende en beschikbare landeninformatie niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben vertoefd zou (kunnen) volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer naar Afghanistan, alsmede dat het bestaan van een eventuele nood aan internationale bescherming op deze grond individueel en *in concreto* aannemelijk moet worden gemaakt.

Verzoeker blijft op dit vlak echter kennelijk in gebreke. Hij vergenoegt zich er immers toe te wijzen op het feit dat hij reeds enkele jaren in België verblijft, hier naar school gaat, werkt, rookt, naar muziek luistert, geen baard draagt, zijn kledinstijl en gedrag aanpast, een netwerk van vrienden heeft, actief is op sociale media, Frans spreekt en (familiair maar respectvol) omgaat met vrouwen en meisjes en op algemene wijze teponeren dat hij zich goed geïntegreerd heeft en zich de alhier geldende waarden heeft eigen gemaakt. Er kan, in tegenstelling met wat verzoeker middels een verwijzing naar algemene landeninformatie tracht te laten uitschijnen, echter geenszins worden gesteld dat er in hoofde van eenieder die aangeeft op jeugdige leeftijd Afghanistan te hebben verlaten, afwezig te zijn geweest uit Afghanistan, enkele jaren in Europa te hebben verbleven en alhier te hebben deelgenomen aan het publieke leven zou kunnen of moeten worden besloten tot het bestaan van dermate verregaande, ingrijpende en blijvende veranderingen dat er bij een terugkeer naar of verblijf in Afghanistan sprake zou zijn van (gepercipieerde) verwestering die van zulke aard is dat deze zou uitmonden in of kunnen leiden tot vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin. Verzoeker toont *in concreto* voorts op generlei wijze aan dat, op welke vlakken en in welke mate zijn afwezigheid uit Afghanistan en zijn verblijf in Europa hem als persoon zouden hebben veranderd en op welke wijze dit zich concreet zou uiten. Evenmin maakt hij concreet aannemelijk dat of waarom het voor hem persoonlijk onmogelijk zou zijn om zich te begeven naar en zich (opnieuw) te conformeren aan de heersende maatschappelijke gebruiken en normen in zijn voorgehouden land en regio van herkomst. Uit het loutere gegeven dat verzoeker in België gedurende de periode waarin hij alhier vertoefde, zoals overigens van hem mocht worden verwacht, naar school ging, werkte, rookte, naar muziek luisterde, geen baard droeg, zijn kledinstijl en gedrag aanpaste, een netwerk van vrienden had, actief was op sociale media, Frans spreekt en (familiair maar respectvol) omging met vrouwen en meisjes, kan zulks namelijk hoegenaamd niet worden afgeleid. Verzoeker toont met zijn verwijzing naar de voormelde elementen niet aan dat hij ten gevolge van zijn afwezigheid uit Afghanistan, zijn verblijf van een aantal jaren en zijn activiteiten in België daadwerkelijk dermate verwesterd zou zijn dat van hem niet zou mogen worden verwacht dat hij zich zou begeven naar, zich (opnieuw) zou aanpassen aan en zou kunnen aarden binnen de huidige Afghaanse samenleving. Verzoeker geeft *in concreto* aldus geenszins blijk van persoonlijke, uiterst moeilijke of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen waardoor hij risico zou lopen om te worden gevisieerd of vervolgd omwille van (gepercipieerde) verwestering en verzoeker toont geenszins aan dat of waarom het voor hem onoverkomelijk of onmogelijk zou zijn om zich te begeven naar en zich (opnieuw) aan

te passen aan de Afghaanse samenleving. Bovendien zijn er een aantal elementen die wijzen op het tegendeel. Zo verliet verzoeker zijn land van herkomst slechts wanneer hij zestien jaar was. Aldus kan worden aangenomen dat hij minstens reeds enige mate van maturiteit had en gevormd was naar, vertrouwd was met en leefde volgens de aldaar heersende normen. Daarenboven omschreef verzoeker zich als soennitisch moslim, studeerde verzoeker de jaren voorafgaand aan zijn vertrek in de madrassa en had hij zelfs de wens om er qari te worden en het gebed te leiden (administratief dossier, npo, p.7-8). Bovendien waren de taliban in zijn regio reeds aanwezig en waren deze openlijk aanwezig in de madrassa (administratief dossier, fiche NBMV). Ook verblijven tal van verzoekers naast familieleden nog steeds in dezelfde regio in Afghanistan en staat verzoeker met hen nog in contact. Mede gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers asielmotieven, toont verzoeker daarbij geenszins aan dat zijn familieleden in zijn land en regio van herkomst zouden kampen met problemen (administratief dossier, npo, p.9). Redelijkerwijze kan bijgevolg worden gesteld dat zijn naaste familie geen problemen heeft met het volgen van de in deze regio geldende gebruiken, waarden en normen. Derhalve kan worden aangenomen dat verzoekers familieleden hem opnieuw in hun midden kunnen opnemen en hem kunnen informeren over en hem kunnen begeleiden en vergezellen bij het naleven van de aldaar heersende normen, regels en gebruiken. Verzoeker, die op generlei wijze aantoonst of aannemelijk maakt dat de taliban van zijn verblijf en activiteiten in België op de hoogte zouden zijn of zouden riskeren te komen en die deze activiteiten eenvoudigweg kan staken, toont niet aan dat het loutere gegeven dat hij bepaalde aanpassingen zou moeten doorvoeren bij een reis naar en een verblijf in Afghanistan in zijn hoofd zou kunnen worden gekwalificeerd als zijnde vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. Redelijkerwijze kan van verzoeker bijgevolg worden verwacht dat hij deze aanpassingen doorvoert alvorens zich te begeven naar zijn land en zijn regio van herkomst. Verzoeker brengt gelet op het voorgaande dan ook geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij een reis naar en verblijf in zijn land van herkomst als verwarderd of ongelovig zou worden gepercipieerd; laat staan dat hij *in concreto* aannemelijk zou maken dat hij daardoor zou dreigen te worden geviséerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Derhalve kan niet worden aangenomen dat de loutere afwezigheid van verzoeker uit Afghanistan en zijn verblijf in Europa in zijn hoofd een dermate verhoogd risico met zich zouden brengen dat hij op grond hiervan aanspraak kan maken op internationale bescherming.

Waar verzoeker in het voorliggende verzoekschrift en in zijn aanvullende nota daarnaast nog verwijst naar het leven onder het talibanbewind, benadrukt de Raad verder dat de vrees voor vervolging *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de door verzoeker aangehaalde en de door verweerder neergelegde landeninformatie blijkt in dit kader weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia werd ingevoerd en geïmplementeerd, doch uit deze informatie kan niet worden afgeleid dat er sprake zou zijn van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging (of ernstige schade) door toedoen van de taliban. Uit het geheel van de *in casu* beschikbare landeninformatie kan dan ook hoegenaamd niet kan worden afgeleid dat het beleid en het bewind van de taliban in verzoekers land en regio van herkomst en de gevolgen daarvan *an sich* van zulke aard zouden zijn dat deze zouden kunnen volstaan om in hoofd van Afghaanse mannen louter op grond van de situatie in dit land en/of deze regio te besluiten tot het voorhanden zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin (of een reëel risico op ernstige schade). Verzoeker blijft mede gelet op hetgeen voorafgaat verder kennelijk in gebreke om *in concreto* aannemelijk te maken dat hij persoonlijk zou riskeren te worden geviséerd of vervolgd door de talibanautoriteiten in zijn land en regio van herkomst.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.8. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Ingevolge deze vaststellingen, toont verzoeker niet aan dat hij op grond van deze motieven in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Op grond van het geheel van de heden voorliggende landeninformatie, dient verder te worden vastgesteld dat verweerder in diens aanvullende nota inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan geheel terecht doet gelden:

“Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024 in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, en de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de periode na de machtsovername, tussen 19 augustus en 31 december 2021, het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023 en 2024.

In de periode van 1 juli 2022 tot 12 januari 2024 registreerde UCDP in totaal 713 burgerslachtoffers (bij 420 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Meer dan een vijfde van deze slachtoffers (144) viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front en het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, die voornamelijk in Panjshir en aangrenzende provincies plaatsvinden. Daarnaast wordt er melding gemaakt van aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten, voornamelijk in Kabul en in de noordoostelijke provincies. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024 geen burgerslachtoffers gerapporteerd.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLEd registreerde in de periode van 1 juli 2022 tot 12 februari 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakhshan en Baghlan. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (199), gevolgd door Herat (61), Nangarhar (38) en Baghlan (31).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden

(-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.”.

De Raad treedt verweerder in deze analyse dan ook volledig bij. Uit het geheel van de actueel voorliggende landeninformatie blijkt duidelijk en genoegzaam dat sedert de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers in het hele land sterk zijn afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden, is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt en keerden veel interne ontheemden gelet op de stabielere veiligheidssituatie terug naar hun regio. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Op grond van het geheel van de heden voorliggende landeninformatie en rekening houdende met hetgeen reeds hoger werd vastgesteld aangaande de door verzoeker ten berde gebrachte asielmotieven (waaronder zijn voorgehouden concrete problemen, het gegeven dat hij Tadzjik is en zijn voorgehouden (gepercipieerde) verwestering en verblijf in Europa), dient dan ook te worden besloten dat er in Afghanistan in het algemeen en in verzoekers regio van herkomst in het bijzonder actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont het tegendeel op generlei wijze aan.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofd zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

4.9. Verzoeker kan met zijn verwijzing naar rechtspraak die in het verleden werd geveld door de Raad tot slot geenszins afbreuk doen aan hetgeen voorafgaat. Dient immers te worden opgemerkt dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt individueel beoordeeld. Ieder verzoek om internationale bescherming wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van het verzoek om internationale

bescherming. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

4.10. Verzoeker toont voor het overige niet aan dat of op welke wijze het zorgvuldigheidsbeginsel *in casu* en door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Bijgevolg wordt de schending van dit beginsel door verzoeker ook niet op dienstige wijze aangevoerd.

4.11. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien september tweeduizend vierentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT